

Magyar Ifjúság, 1985. december 27.

Rumos teát kortyolgatva várunk egy modellre Pauer Gyulánál, az ismert díszlettervezővé "avanzsált" szobrásznál. A műteremlakás halljában jólesik a forró ital, csak a műtermet fűtik, lassan melegszik, 17 fokot, ha mutat a hőmérő. Dél felé érkezik a lány, aki döntős volt a szépségversenyen. Szőke, kissé kócos és 17 éves. Szerelése inkább riasztó, mint csábító, barna maxi szövetszoknyája Gorkij-darabba illő. Mutatja legújabb fotóit: a VIDEOTON-nak készülő plakát képei, lenge ingben, könnyű drapériával, tipikus magyar félakt, félszexi beállítások.

A Mester kiadja a jelszót: "Elég meleg van, kezdhethük." A modell kibújik a szoknyájából, vastag harisnyanadrágjából és pulóveréből. a keskeny szabású egy szál bugyira a modellek fehér köntösét veszi föl. Az előkészület részeként kisebb "műtetre" kerül sor, epilálják a még meglévő hosszabb pihéket. A kék tubusból fehér kenőcs nyomul ki, néhány percig a bőrén hagyják, majd egy műanyag lappal eltávolítják. A pihéket a mellbimbó környékéről is el kell távolítani. Rövid vita a fiúk között, hogy milyen technológiát alkalmazzanak, ollót vagy kenőcsöt. Ollót. A látvány bizarr. A pattanásig feszült bimbó körül csattog az acél.

Jöhet a beállítás, laikus szemnek a mustra. A modell leveszi a köntöst, bugyiban áll a forgó asztalon. Gyermekkori olvasmányaim a rabszolgapiacról. Kap egy karosszéket, térdeljen föl, emelje föl a vállait. Ezután szék nélkül, állva nézegetjük. A Mester a szakértő szemével, a hét asszisztens és én, a fotós kollégával csak amúgy férfi szemmel.

"Csináljátok meg a haját" - szól a Mester, és ketten selyem védőburokba fogják a félhosszú haját, nehogy rabul ejtse a gipsz. Fehér turbánnal a fején, ismét a forgó asztalon áll, de most már a bugyi is lekerül a lányról. Jancsó-filmeket látok, védtelen-meztelen lánycsapatokat. Itt, így szőrtelenül, egy férficsapat között még kiszolgáltatottabb. Halvány grimasz fut át az arcán a vállrándításig, némi ellenkezést rejtve, aztán egy mozdulattal megszabadul az utolsó ruhadarabtól. Már ismét forog az asztal, székkal, föltérdelve, könyökölve engedelmeskedik a lány. Érzem, hogy pirulok a látványtól, büntudatom van ettől a voyeurségtől. A Mester jobbra-balra forgatja a fejét, újabb és újabb utasításokat ad, más és más beállításokat kér. A lány mozog, majd szoborszerűvé válik, újra mozdul és ismét bálványá lesz.

A Mester felmászik egy magas kettőslétrára és fönről, mintegy madártávlatból dirigálja a lányt. "Hogy szoktál aludni? - kérdi -, azt a pózt mutasd! "- Nem, azt nem! Az titok." - ellenkezik, most először a lány. Az intimitás relativitása ez.

Forog a "terepasztal" a lány testével. A mester most lentről dirigál, emelgeti a lány melleit, igazgatja csípőjét, rakosgatja kezeit. Nehezen alakul ki a végső póz. Az asszisztencia is beleszól, egyre több a "szakértő", lehajolnak, méregetik a formákat, tanulmányozzák a hajlatokat, az árnyék és statikai viszonyokat. Fordítják hanyatt, megint oldalra, mégiscsak ez lesz a legjobb. Hosszas polémia arról, hogy hány darabból lehet megcsinálni az öntést, mekkora váz kell a gipsz levételéhez, hogy fogják leemelni a kész mintát. Technikai kérdések. Körülrajzolják az oldalt fekvő lány körvonalait, a lány pihenhet egy cigarettányit. Az asztalt borító anyagot kimélyítik, megcsinálják a test ágát. Közben már krémezik a lányt. Alaposan be kell kenni babkrémmel a bőrét, hogy a gipsz ne tapadjon hozzá. "Lazítsd el magad, add át magad a gyúró kezeknek!" - biztatja a Mester a lányt.

Négy fiú keni alaposan, pirul a bőrre, fogy a krém, csillogó réteget dolgoznak a testére. A gyúrók fáradhatatlanok, szinte herseg a lány kemény húsa. "Fordulhatsz" - szól az ukáz. A nyolc kéz változatlan szorgalommal kalandozik a lány testén. Buggyannak a mellek, gyúródnak

a combok, horpad a has. Alapos munkát végeznek, gyúrnák a hajlatokat, simogatják a bőrredőket. Időnként nem tudom szobrásznál, masszőrnél vagy nőgyógyásznál vagyok. A Mester magyaráz: nagyon fontos az ellazulás, az izmok átdolgozása, a merevség oldása. A lány fáradtságtól pihegve ül fel, odalibeg az asztalhoz, két erős férfi felkapja és befekteti az agyagágyba. Vatelinnal magasítják a viaszos vászon alatt a "bölcsőt", tökéletes az illeszkedés. - "Nem kell félned, csak egy vékony réteg kerül rád, semmi bajod nem lehet, ezerszer kipróbált módszer, de uralkodni kell magadon, mert nem szabad megmozdulnod! Úgy fogod érezni, mintha bezártak volna." A lány szeme már finom kis nedves papírszeletekkel borítva, csökken a kapcsolat a világgal, csak a melle hullámozásából látni, hogy él.

"Először végigkenjük ecsettel, aztán jön a géz." A Mester kiosztja a szerepeket. "Vigyázzatok, ez a gipsz nagyon gyorsan köt." Ketten keverik, kisebb-nagyobb tálakba öntik a gipszet, és széles ecsetekkel gyors, hosszú mozdulatokkal kenik a testet. A lány és meztelensége lassan eltűnik, az arcán fehér massa, a szája is bekenve, csak két piciny nyílás, az orrlyuk rózsaszínje látszik. "A gézt szárazon kérem! Ide pakolj még egy kicsit!" - utasít a Mester, amikor kinyílik a gipszes száj és megszólal a test. - "Fázom, nagyon fázom! Fel akarok ülni! Hagy üljek fel." "Ne beszélj! Nem lehet!" - csattan a válasz. "Ne csináld ezt! Tíz perc az egész. Bírd ki! Minden kárba vész! Eddig dolgoztunk rajtad! Ne izgulj! Nemsokára kész!" "Csak én beszélek!" "Ez gyorsan kötő gipsz, néhány perc múlva kész! Ha kötni kezd, melegszik, nem fogsz fázni." Nyögő, síró hangok hallatszanak a gipsz mögül. 2 óra 08 perc - "Hol a váz? Hozd ide! Ne így! Fordítva! Siessetek, nagyon gyorsan köt! Most már nemsokára kész! Remekül fog sikerülni, majd meglátod!" A fakeretet a befedett test fölé helyezik, gipszes gézcsíkokat kötnek a fához és beledolgozzák a gipsztestbe. Ezzel lehet majd a kész formát levenni. 2 óra 14 perc. "Van még géz? Ide még a melle alá! Ne olyan nagyot, akadályozza a légzést!" "Nagyon jól sikerült. Még várunk egy kicsit, hogy megkössön a gipsz és már mehetsz is a kádba fürdeni." A gipsz még enged a mellek hullámozásának. 2 óra 27 perc. "Elkezdjük a levételt! Aláengedjük a levegőt! Próbáld meg az ujjadat kiemelni" - szól a gipsz alá a Mester. - "Kijön, ugye? Remek! Mindjárt megszabadulsz és ugorhatsz a kádba! Még várunk kell! A gipsz még kötésben van! Most emelhetünk, lassan, nyugodtan! Jön le rólad! Érzed? Ez botrány! Ez a gipsz nem kötött meg! Milyen gipszet hoztatok?! Emeljétek! Ne gyötörjék! Húzd ki a lábad." A gipsz itt-ott behorpad, töredezik, nem tartja a vénuszi formákat. Nehezen szabadulnak ki a popsik, de íme újra itt a szép lány, bár teste gipszfoltos, de rózsaszín, élő, lüktető anyag. A lány lekászálódik az asztalról, fázik, olyan mint egy ázott veréb, gondos kezek szedegetik le róla a gipszet. 2 óra 30 perc. Köntös kerül rá és átkísérik a beígért fürdőkádhoz. A mű - bár megtörve - elkészült. Jöhet a takarítás. Kinyitnak egy üveg vöröset, koccintunk. A fürdőszobából halk pancsolás hallatszik.

Zétényi Zoltán